

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 15 de maig de 2008

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal del Sr. J.F.S. va interposar demanda, de data 31-1-2003, envers el Sr. E.F.S., en virtut de la qual sol·licitava que es condemnés al defenent a l'abonament de la quantitat que, en concepte de llegítima, resultés de les proves a practicar, amb més els interessos legals.

La representació processal de la part defenent, per escrit de data 28-2-2003, va oposar-se a la demanda i va sol·licitar la desestimació de la demanda, amb imposició de les costes processals.

II.- Per sentència, de data 16-11-2007, l'Hble. Tribunal de Batlles va decidir: "DECIDEIX Que hem d'estimar i estimem en part la demanda en suplement de legítima formulada en data 31 de gener del 2003 per la Sra. Procuradora dels Tribunals andorrans, N'E.C.C., actuant en nom i representació del Sr. J.F.S. contra el Sr. E.F.S., condemnant aquest darrer a apagar la quantitat que -prèvia valoració dels béns per un perit designat per acord de les parts i en son defecte per aquesta Batllia- resulti de l'aplicació de la fórmula exposada en el VIII CONSIDERANT in fine d'aquesta nostra Sentència, amb unió dels interessos legals comptats des

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

de la data de la contesta a la demanda, i sense fer imposició de costes processals”.

III.- Ambdues parts litigants han interposat recurs contra la sentència d'instància. Així consta que, en data 5-2-2008, van presentar la part agent i la part defenent els seus escrits de conclusions. Consta també a les actuacions que, en data 26-2-2008, es van articular per les parts litigants els escrits de contesta a les conclusions, en virtut dels quals i pels motius esgrimits sol·licitaven la desestimació dels recursos interposats de contrari.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- El deure de congruència que s'imposa als tribunals de justícia, l'obligació de fonamentar en l'ordenament jurídic les decisions judicials i la desitjada claredat expositiva (cfr. Art. 10 i 86 CA) obliguen a analitzar per separat els recursos interposats per les parts litigants.

En aquest sentit, convé començar l'anàlisi pel recurs que formula la part defenent. Considera, en primer terme, que en el Considerant III existeix una imprecisió, com és que l'escriptura de capítols matrimonials i heretament, de data 1-2-1966, no es troba aportada a les actuacions, quan de l'examen de les actuacions se'n desprèn que sí va ésser així. I, en segon terme, pel que fa al Considerant VII assenyala que el diferencial de valor entre les dues pericials es produeix en determinats immobles que enumera, i que la pericial que es porti a terme, en seu d'execució de sentència, no pugui superar els llindars de les valoracions mínimes i màximes realitzades pels perits en el si del judici.

II.- En primer terme, i quant a la imprecisió referent a l'escriptura de capítols matrimonials i heretament de 1-2-1966, si bé s'ha de convenir amb les parts que la mateixa es troba aportada a les actuacions, aquesta imprecisió en que incorre la sentència d'instància, no té cap mena de transcendència revocatòria i, per consegüent, no justifica un motiu o greuge de

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

recurs, tota vegada que la resolució judicial no esdevé lesiva per la part recurrent per aquest fet i, per tant, procedeix refusar aquest concret motiu. Afegir que ni tan sols pot ésser objecte d'aclariment l'esmentada pretensió, atès que si bé el recurs d'aclariment té per objecte la correcció d'aquelles errades en les quals pot haver incidit la resolució judicial, siguin aritmètiques o d'altre tipus, només esdevé possible quan les esmentades errades o conceptes foscos que han de ser aclarits, tenen relació amb la part decisòria, de manera que si entre l'errada material o el concepte i el que s'adopta en la decisió no existeix una connexió o lligam essencial, no procedeix efectuar l'aclariment de la resolució judicial.

En segon terme, sustenta també la part recurrent que la pericial que s'ha de practicar en seu d'execució de sentència ha de veure limitat el seu àmbit de joc entre les valoracions mínimes i màximes fixades per les dues pericials practicades a les actuacions. En aquest sentit, s'ha d'indicar que en el Considerant VII de la sentència s'estableix per part del jutgador d'instància que es valoraran els béns immobles als quals fa referència i que aquesta pericial es realitzarà en seu d'execució de sentència per un perit designat, de mutu acord, o en el seu defecte per la Batllia. Des d'aquesta òptica, la pretensió de la part defenent, introduïda en aquesta alçada, no pot triomfar, atès que pretén substituir allò que ha ordenat la Batllia en la seva resolució (decisió i considerant VII) per la seva pròpia tesi. En efecte, la part recurrent sol·licita que la valoració dels béns es limiti a aquells que indica en el seu escrit, a la vegada que la pericial solament tingui marge d'actuació entre els límits mínims i màxims fixats per les pericials ja practicades. Aquesta limitació de l'àmbit objectiu de la pericial, consistent en la fixació de llindars a la praxis de la mateixa, no pot ésser acollida per aquesta Sala, tota vegada que es troba òrfena de fonament i pretén, com s'ha dit, substituir el criteri judicial pel propi, quan el jutge a quo, després d'haver valorat la prova practicada ha decidit ordenar la praxi d'una pericial, en seu d'execució de sentència, sense la fixació de més límits que els que consten en la referida resolució judicial.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

En canvi, sí que ha de ser atesa la pretensió que la pericial hagi de versar exclusivament sobre aquells béns respecte dels quals la valoració dels perits sigui discrepant, mentre que en aquells casos en els que la valoració dels béns sigui coincident no procedeix efectuar una nova pericial.

III.- Pel que fa al recurs interposat per la part agent, aquest també consta de dos motius o greuges diferenciats. En primer terme, s'indica que la parcel·la sobre la qual s'ubica l'hotel F. de Sant Julià no es pot interpretar com una adquisició de nua propietat i d'usdefruit, sinó que no s'adquireix de forma separada la nua propietat i l'usdefruit, atès que s'adquireix per què formi part del patrimoni de Casa F. i si no ho haguessin volgut així, ho podien haver fet com en la compra de 12-6-1967, on pare i fill adquireixen per parts iguals proindivís. En segon terme, manifesta que, en relació als deutes de l'herència, no es pot convenir amb la Batllia, perquè segons el document 42 de la contesta, set dies abans de la mort del causant es van fer efectiu 68 milions, i que si es té en compte aquest crèdit de 58 milions també s'ha de considerar la sortida de 68 milions.

Quant a la primera de les qüestions, s'ha d'establir el que segueix. La resolució d'instància entén que aquest bé immoble no pot ser objecte de computació perquè el mateix fou adquirit com a nua propietat pel defendant i com a usdefruit pel causant, segons resulta de l'escriptura de compravenda, de data 21-7-1976 (folis 128 a 142), a la vegada que els pressupostos per a la construcció, elaborats els anys 1978 i 1980 van també a nom dels dos. L'argument de la part recurrent és que aquesta adquisició s'efectua conjuntament per l'heretant i el causant amb la finalitat d'adquirir el bé immoble pel patrimoni de casa F.. I l'argument de la resolució d'instància s'ha de mantenir, tota vegada que si s'analitza l'escriptura pública de data 21-7-1976, de la mateixa s'extreu que els Srs. A.F. i E.F. intervenen en qualitat d'usufructuari i de nu propietari del patrimoni de la casa F. i adquireixen una parcel·la anomenada "Camp Gran" per a bastir una edificació. Així mateix, consta que l'autorització a l'Hble. Comú i els pressupostos per a l'edificació (folis 133 a 146) han estat sol·licitats per a ambdós. Consegüentment, a manca d'una acreditació de l'adquisició referida com a gratuïta, a instància de

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

la part recurrent, que podria justificar la seva computació, s'ha d'entendre, amb el jutjador d'instància, que l'esmentada adquisició no ha de computar-se i que no avala tampoc la tesi de la recurrent el fet que en la compra efectuada el dia 12-6-1967 s'adquireixi per meitats proindivises, sinó que en el present cas es produeix també una adquisició onerosa, encara que els compradors adquireixen un d'ells la nova propietat i l'altre l'usdefruit. I en aquest sentit, al no concórrer els pressupòsits per a la computació de la referida adquisició, s'ha de confirmar la resolució d'instància en aquest extrem.

Pel que fa a la segona qüestió plantejada per la recurrent, aquesta pretén que, d'acord amb el document núm. 42 de la contesta, no s'ha de deduir el deute de 68 milions. Segons les dades que consten a les actuacions, s'extreu (foli 311) que M., S.A. certifica que existeix un efecte de crèdit amb venciment 11-8-87 per import de 58 milions de ptes. La resolució d'instància entén que esdevé un element del passiu i que s'ha de deduir de l'actiu, però cap esment es fa a la dada que resulta del propi certificat bancari, segons el qual la facilitat creditícia s'abona en el compte corrent en data 15-7-87. La part recorreguda considera que no es pot tenir en compte la present impugnació perquè esdevé una qüestió nova introduïda en aquesta alçada, però de l'examen de les actuacions resulta que a la instància la part recurrent va impugnar i va negar els fets que fonamentaven la pretensió adversa. Atès que l'ingrés es va produir en el compte set dies abans de morir el causant, i com que la data de l'òbit és la que s'ha de tenir en compte no solament per a determinar la legislació aplicable per a determinar la regulació successòria, sinó també la que determina l'actiu i el passiu que integren el cabal hereditari. I des d'aquesta òptica, apareix que si set dies abans de la mort s'ha produït un ingrés en el compte per l'import del deute, s'ha de considerar, malgrat que la part recorreguda assenyali que això no vol dir que el deute hagi deixat d'existir, que el referit deute ja no existeix i que, per tant, no ha de ser deduït de l'actiu hereditari. Per tant, no s'haurà de deduir l'import de 58 milions de pessetes de l'actiu i s'haurà de reformar en aquest extrem la resolució d'instància.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

IV.- L'èxit dels dos recursos interposats justifica la no imposició de les costes processals d'aquesta alçada (arg. Novel·la 82, cap. X).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR EN PART els recursos interposats per la representació processal dels Srs. J.F.S. i E.F.S. contra la sentència, de data 16-11-2007, dictada per l'Hble. Tribunal de Batlles i revocar la seva part decisòria en el sentit de no deduir la quantitat de 58 milions de ptes de l'actiu hereditari i establir que la pericial a practicar només es practiqui sobre la valoració d'aquells béns en el quals no existeix conformitat en la valoració pericial practicada ja a la instància. Es mantenen la resta dels pronunciaments de la resolució de primera instància. No s'escau efectuar imposició de les costes processals d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-